

Stalin, J.W.

Over vrede en veiligheid

www.MinisterieVanPropaganda.org

J. W. STALIN

Vrede

en

Veiligheid!

Rede, uitgesproken bij de
herdenking van de 27e verjaardag
der Russische Revolutie
op 6 November 1944

Uitgave van „De Waarheid”

VOOR VREDE EN VEILIGHEID!

Rede, uitgesproken door den Voorzitter van de Staatscommissie voor de Landsverdediging, maarschalk van de Sowjet-Unie, Josif Wissarionowitsj Stalin, in een feestelijke zitting van de Moskouse Sowjet van arbeidersgedeputeerden van de Communistische Partij en van de maatschappelijke organisaties, ter herdenking van de 27ste verjaardag van de grote socialist. revolutie, op 6 Nov. 1944

KAMERADEN!

Heden vieren de Sowjet-mensen de 27ste verjaardag van de overwinning van de Sowjet-revolutie in ons land. Voor de vierde keer begroet ons land de verjaardag van de October-revolutie onder de omstandigheden van de vaderlandse oorlog tegen de Duits-fascistische landrovers. Dat betekent echter niet, dat het vierde oorlogsjaar zich niet van de voorafgaande drie oorlogsjaren zou onderscheiden. Integendeel, tussen hen bestaan ingrijpende verschillen. Wanneer in de eerste twee oorlogsjaren de Duitsers hun offensieven tot diep in ons land hadden uitgevoerd, en het Rode Leger gedwongen was verdedigingsgevechten te leveren, wanneer in het derde oorlogsjaar het Rode Leger een algehele ommekeer aan het front te weeg bracht, tot het offensief overging en ca. $\frac{2}{3}$ van de tijdelijke door den vijand bezette Sowjetbodem bevrijdde, dan stond het Rode Leger in deze gevechten immer alleen, zonder noemenswaardige steun van anderen. Het vierde oorlogsjaar echter heeft beslissende successen gebracht voor het Rode Leger en de troepen van onze bondgenoten, die in gemeenschappelijke operaties de Duitsers van het grondgebied van de Sowjet-Unie, van midden-Italië Frankrijk en België verdreven.

Ten eerste Duitsland in een tang tussen twee fronten

De beslissende successen van het Rode Leger, die leidden tot de verdrijving van de Duitse troepen van het territorium van de Sowjet-Unie, kunnen worden onderscheiden in een reeks van slagen, die de Duitsers te beginnen met Januari van dit jaar werden toegebracht.

Om te beginnen werd de eerste slag in Januari van dit jaar bij Leningrad en Nowgorod geleverd, waarbij het Rode Leger de voor langdurige verdediging aangelegde versterkingen der Duitsers doorbrak en de Duitse troepen tot in de Oostzeestaten terugwierp. Als resultaat van deze slag werd het gebied van Leningrad van vijanden gezuiverd.

De tweede slag werd in Februari-Maart van dit jaar aan de Oekraïense Boeg geleverd, waar het Rode Leger de Duitse troepen vernietigend versloeg en hen over de Dnjestr wierp. Als resultaat van deze slag werd de Oekraïne rechts van de Dnjepr van vijanden gezuiverd.

De derde slag werd in April-Mei van dit jaar in het gebied van de Krim geleverd, waarbij het Rode Leger de Duitse en Roemeense troepen in de Zwarte Zee dreef en als resultaat van deze slag de Krim en Odessa van het vijandelijke iuk verloor.

De vierde slag werd in Juni van dit jaar in Karelië geleverd, waar het Rode Leger de Finse troepen versloeg, Wiborg en Petrozawodsk bevrijdde en de Finnen in Finland terugjoeg. Als resultaat van deze slag werden grote delen van de Finro-Kareelse Sowjet-Republiek bevrijd.

De vijfde slag kregen de Duitse troepen in Juni-Juli van dit jaar, toen het Rode Leger de Duitsers bij Witebsk, Bobroëïsk en Mogilew verpletterde en zijn werk bekroonde met de omsingeling van meer dan 30 Duitse divisies bij Minsk. Als resultaat van deze slag:

- a. werd de Witruussische Sowjet-Republiek bevrijd;
- b. drongen onze troepen tot de Weichsel door en bevrijdden zij grote delen van het met ons verbonden Polen;
- c. drongen onze troepen door tot Njemen en bevrijdden zij de Litause Sowjet-Republiek;
- d. zijn onze troepen de Njemen overgestoken en hebben zij Oost-Pruisen bereikt.

De zesde slag werd in Juli-Augustus van dit jaar in de westelijke Oekraïne geleverd, toen onze troepen de vijand over de San naar de Weichsel terugwierpen. Als resultaat van deze slag:

- a. werden Lemberg en Stanislaw bevrijd;
 - b. staken onze troepen de Weichsel over en schiepen op de andere oever ten Westen van Sandomierz een machtig opmarsgebied.
- De zevende slag werd in Augustus van dit jaar in de streek van Kisiñew Jassy geleverd, waar onze troepen hun werk bekroonden met de omsingeling van 22 Duitse divisies bij Kisiñew, waarbij de Roemeense divisies niet meegeteld zijn. Als resultaat van deze slag:

- a. werd de Moldavische Sowjet-Republiek bevrijd;
- b. werd het met Duitsland verbonden Roemenië uitgeschakeld en verklaarde Roemenië aan Duitsland en Hongarije de oorlog;
- c. werd het met Duitsland verbonden Bulgarije uitgeschakeld, dat Duitsland eveneens de oorlog verklaarde;
- d. kregen onze troepen de gelegenheid operaties voor te bereiden om ook Hongarije aan te vallen;
- e. opende zich voor onze troepen de mogelijkheid het met ons verbonden Joego-Slavië in zijn strijd tegen de Duitse landrovers bij te staan.

De achtste slag werd in September-October van dit jaar in het gebied van de Oostzeestaten geleverd, waarbij onze troepen de vijand bij Tallin en Riga versloegen. Als resultaat van deze slag:

- a. werd de Estlandse Sowjet-Republiek bevrijd;
- b. werd 't grootste gedeelte der Letlandse Sowjet-Republiek bevrijd;
- c. werd het met Duitsland verbonden Finland uitgeschakeld, dat Duitsland de oorlog verklaarde;
- d. werden meer dan 30 Duitse divisies van Pruisen afgesneden en tussen Toekoem en Libau in een tang genomen, waar ze thans door onze troepen definitief vernietigd worden.

In October van dit jaar begon de negende slag van onze troepen tussen de Theiss en de Donau op Hongaars gebied, met het doel ook de laatste bondgenoot van Hitler-Duitsland, Hongarije uit te schakelen en er toe te brengen de wapens tegen Duitsland te keren. Als resultaat van deze slag die nog niet geheel tot ontwikkeling gekomen is:

- a. bewezen onze troepen het met ons verbonden Joego-Slavië waardevolle steun bij de bevrijding van Belgrado;
- b. kregen onze troepen de mogelijkheid de Karpathenkam over te steken en de met ons verbonden Tsjechoslowaakse Republiek, van welker grondgebied reeds een deel bevrijd is, te hulp te komen.

Ten slotte werd eind October van dit jaar een slag tegen de Duitse troepen in Noord-Finland geleverd waarbij de Duitsers uit het gebied van Petsamo verdreven werden en onze troepen het grondgebied van het met ons verbonden Noorwegen betraden. Ik breng geen cijfers over de verliezen, die de vijand als gevolg van onze operaties aan doden en gevangenen heeft geleden of over de hoeveelheid der door onze troepen vernietigde of buitgemaakte kanonnen, tanks, vliegtuigen, mijnenwerpers, machinegeweren enz.; deze getallen zijn U wel bekend uit communiqués

van het Informatiebureau der Sowjet-Unie.

Dat zijn de belangrijkste operaties van het Rode Leger in het afgelopen jaar, die geleid hebben tot de verdrijving van de Duitse troepen van het Sovjet-gebied. Door deze operaties ca. 120 divisies van Duitsland en zijn bondgenoten verslagen en als gevechtseenheden uitgeschakeld. In plaats van de 257 vijandelijke divisies, waaronder 207 Duitse, die het vorige jaar tegenover ons stonden, staan thans, na alle totale en super-totale mobilisaties, in totaal 204 Duitse en Hongaarse divisies tegenover ons, waarbij het aantal Duitse divisies niet meer dan 180 bedraagt.

Men moet toegeven, dat Hitler-Duitsland met zijn fascistisch leger in de tegenwoordige oorlog getoond heeft een machtiger, listiger en ervarener tegenstander te zijn, dan Duitsland en zijn legers in alle voorafgaande oorlogen was. Daar komt bij, dat de Duitsers er in geslaagd zijn de productiekracht van geheel Europa en aanzienlijke legers van zijn vazalstaten te benutten. En wanneer Duitsland ondanks deze gunstige omstandigheden aan de rand van een onontkoombare afgrond gekomen is, dan wordt dit hierdoor verklaard, dat zijn machtigste tegenstander, de Sowjet-Unie, Hitler-Duitsland verre de meerdere is. Als een nieuwe factor moet men de omstandigheid beschouwen, dat het Rode Leger dit jaar haar operaties niet alleen uitvoerde, zoals dit in voorgaande jaren het geval was, doch gezamenlijk met de troepen der bondgenoten. De Conferentie van Teheran is niet zonder uitwerking gebleven. De besluiten van de Conferentie van Teheran zijn met verbazingwekkende nauwgezetheid uitgevoerd en de geallieerden ontwikkelden machtige offensieven, die Hitler-Duitsland dwongen een oorlog aan twee fronten te voeren. Onze bondgenoten volbrachten aan de kust van Frankrijk landingen, die wat afmeting en organisatie betreft alles overtreffen, wat tot dusverre op dit gebied had plaats gevonden, en doorbraken op meesterlijke wijze de versterkte Duitse stellingen. Zo geraakte Duitsland aan twee fronten in de tang. Zoals te verwachten was, kon Duitsland tegen deze stormloop aan twee fronten geen stand houden en werd van het grondgebied van de Sowjet-Unie, midden Italië, Frankrijk en België verdreven. De vijand werd tot aan de Duitse Rijksgrenzen teruggedreven. Het lijdt geen twijfel, dat onze troepen zonder de operaties der geallieerden in het Westen, die ca. 75 divisies vasthielden, niet zo spoedig de tegenstand der Duitse troepen had kunnen breken en hen van het territorium van de Sowjet-Unie hadden kunnen verdrijven. Maar er kan ook niet aan getwijfeld worden, dat, indien niet het Rode Leger door zijn machtige operaties ca. 200 divisies gebonden had, onze bondgenoten niet zo snel met de Duitse troepen in Frankrijk, België midden Italië hadden kunnen afrekenen en hen uit deze landen hadden kunnen verdrijven. Het is onze taak, Duitsland ook verder aan twee fronten in de tang te houden. Dat is de sleutel tot de overwinning.

Ten tweede

De grote daden van het Sowjet-volk
in het vaderland

Wanneer het Rode Leger zijn plicht aan de fronten vervulde en den vijand van het grondgebied der Sowjet-Unie verdreef, dan kon zij dit doen dank zij de opofferende arbeid van de arbeiders, boeren en intellectueelen en van de leidinggevende arbeid van de staats- en partijorganen, die hun beste krachten inspanden onder de leuze: „Alles voor het front!”

In het vierde oorlogsjaar produceerden onze fabrieken en werkplaatsen aan wapens en munitie een veelvoud van hetgeen zij voor de oorlog afleverden. Nadat de landbouwgebieden van de Oekraïne en Wit-Rusland weer bevrijd zijn, herstelt zich onze landbouw snel van de door de oorlog geleden schade. Het Sowjet-verkeerswezen

draagt een belasting, die wel in geen enkel ander land uit te houden zou zijn geweest.

Dit alles is een bewijs ervoor, dat onze maatschappijvorm zich als onvergelijkelijk levensvatbaarder betoond heeft dan die der vijandelijke staten. De in de October-revolutie gevestigde socialistische maatschappij heeft de beproevingen schitterend doorstaan.

De Sowjet-staat heeft ondanks alle schade, ondanks de bezetting van grote gebiedsdeelen, de verzorging van het front niet beperkt, doch ieder jaar opnieuw opgevoerd. Wat de kwaliteit van ons oorlogsmaterieel betreft, dit is dat van de vijand verre de meerdere. Terwijl het Rode Leger aan de fronten militaire overwinningen behaalde, bevochten de werkers van het Sowjet-achterland in een strijd van één tegen één een economische overwinning op de vijand. De Sowjet-mensen deden afstand van vele noodzakelijke levensbehoeften. Ze namen welbewust ontberingen op zich om meer aan het front te kunnen geven. Ons volk heeft met recht de roem, een heldhaftig volk te zijn, verworven. onze arbeidersklasse heeft de productie van wapens en andere benodigheden opgevoerd en bouwt nieuwe fabrieken en werkplaatsen. De intellectuelen schrijden verder op de weg der techniek en cultuur en brengen nieuwe uitvindingen in toepassing. De Sowjet-intellectuelen hebben een onschatbare bijdrage geleverd tot de verzorging van het front.

Het Rode Leger lijdt in het vierde oorlogsjaar geen gebrek aan levensmiddelen, dank zij de bemoeiingen van de collectiefboeren. Deze verzorgen de arbeiders en intellectuelen met levensmiddelen en de industrie met grondstoffen.

Zeer veel heeft ook het voorbeeldeloze werk van de Sowjet-vrouwen en van de prachtige Sowjet-jeugd bijgedragen tot de overwinningen, welke behaald zijn. Voor de eer en onafhankelijkheid van ons vaderland bewezen de Sowjet-vrouwen onschatbare diensten. Zij hebben zich hun vaders en zonen, hun mannen en broeders, die het vaderland met hun leven aan de fronten verdedigden, ten volle waardig getoond.

De bron van deze geweldige arbeidsprestatie van de Sowjet-mensen is het Sowjet-patriottisme. De kracht van dit Sowjet-patriottisme is gelegen in het gevoel van eenheid en verbondenheid, dat de volkeren der Sowjet-Unie bezielt. Daarin moeten wij de grondslagen zien van deze waardevolle vriendschap der Sowjet-volkeren, en daarin ook is de oorzaak gelegen van de toenemende verbintenissen, die de volkeren der Sowjet-Unie met andere volkeren gesloten hebben.

De Sowjet-mensen haten de Duitsers niet omdat ze mensen van een vreemde natie zijn, doch omdat zij ons volk en alle vrijheidslievende volkeren onnoemelijk veel leed en ellende gebracht hebben.

Bij ons volk bestaat er een spreekwoord, dat luidt: „Men doodt de wolf niet omdat hij grijs is, maar omdat hij het schaap verslonden heeft”. De Duitse fascistten hebben hun mensonterende rassen-theorie als ideologisch wapen gekozen in de mening dat zij daarmee de grondslag zouden scheppen voor de ideologische onderwerping van andere volkeren aan hun heerschappij en verkondigden tot dat doel een beestachtig nationalisme. Echter, de politiek van rassenhaat, die door de Hitler-fascisten gevoed werd, is in werkelijkheid de bron van innerlijke zwakte en van isolering op het gebied der buitenlandse politiek van de Duitse fascistische staat geworden. De ideologie en de politiek van rassenhaat zijn factoren gebleken voor het uiteenvallen van het fascistische roversverbond. Niet alleen de overweldigde staten, Frankrijk, Joegoslavië, Polen, Tsjecho-Slowakije, Griekenland, Noorwegen, Denemarken, België en Nederland strijden tegen Hitler-Duitsland, doch ook de voormalige vazalstaten Italië, Roemenie, Finland en Bulgarije hebben zich tegen Duitsland gekeerd. Het Hitler-

fascistische Duitsland heeft zich door zijn kannibalistische politiek alle volkeren van de wereld tegen zich in het harnas gejaagd. Het zogenaamde „Duitse Ras" werd tot algemeen haatobject. In het verloop van de oorlog hebben de Hitler-fascisten niet alleen militaire doch ook moreele en politieke nederlagen geleden.

De in ons land geldende ideologie van gelijkberechtiging van alle rassen en naties, de ideologie van de vriendschap tussen de volkeren heeft een volledige overwinning behaald over de Hitler-fascistische ideologie van het beestachtige nationalisme en rassenhaat. Thans, nu de vaderlandse oorlog een zegevierend einde tegemoet gaat, blijkt dit alles wel heel duidelijk. Thans erkennen allen, dat het Sowjet-volk in opofferende strijd de besnaving van Europa voor de fascistische pogromhelden heeft gered. Daarin bestaat de grootste verdienste van het Sowjet-volk voor de geschiedenis van de mensheid.

Ten derde

De versterking en uitbreiding van het front van de anti-Duitse coalitie. De problemen van de vrede en de veiligheid

In het afgelopen jaar is met grote duidelijkheid tot uiting gekomen, dat zich de volkeren van de Sowjet-Unie, Groot-Brittannië en de Ver. Staten van N.-Amerika tot een strijdbond aaneengesloten hebben. Het afgelopen jaar was een jaar van versterking van de eenheid en het gecoördineerde optreden der drie grote mogendheden tegen Hitler-Duitsland. De besluiten van de Conferentie van Teheran zijn een duidelijk bewijs voor deze eenheid. Men kan in de geschiedenis wel nauwelijks een ander voorbeeld geven waarin een zo grote overeenstemming werd bereikt in het gemeenschappelijk optreden tegen een gemeenschappelijke vijand, en waarin de overeenkomsten met zulk een nauwgezetheid werden ten uitvoergelegd als bij dit optreden der drie grote mogendheden tegen Duitsland.

Het lijdt geen twijfel, dat zonder deze eenheid de besluiten van de Conferentie van Teheran niet met zoveel kracht hadden kunnen worden uitgevoerd, terwijl het anderzijds eveneens geen twijfel laat bestaan, dat juist de uitvoering van deze besluiten onvoorwaardelijk tot een versterking van de krachten der verengide volkeren moest leiden.

Als een duidelijk bewijs voor de eenheid tussen de drie grote mogendheden moet men de conferentie van Dumbarton Oaks over de problemen der toekomstige veiligheid beschouwen. Men spreekt over meningsverschillen, die ten aanzien van enkele problemen van de veiligheid tussen de drie grote mogendheden zijn gerezen. Meningsverschillen zijn er natuurlijk, en zullen er nog in vele kwesties ontstaan. Er bestaan ook meningsverschillen tussen leden van eenzelfde partij.

Des te meer kan men ze verwachten tussen vertegenwoordigers van verschillende staten en partijen. Men moet er zich niet over verwonderen dat er meningsverschillen bestaan, doch dat het er zo weinig zijn, en dat ze met een zo grote mate van wederzijds begrip zijn besproken. Zoals bekend bestonden tussen ons ernstige meningsverschillen over het openen van een tweede front in Europa. Doch het is eveneens bekend, dat deze meningsverschillen op het laatst in alle overeenstemming opgelost werden. Hetzelfde kan men nu ook van de conferentie van Dumbarton Oaks zeggen. Kenmerkend is niet, dat er daar enige meningsverschillen waren, doch dat $\frac{9}{10}$ der hangende problemen in volledige overeenstemming kon worden opgelost, en derhalve ben ik van mening dat ook deze conferentie als een duidelijk bewijs voor de versterking van de eenheid te beschouwen is.

Als een nog duidelijker bewijs voor de versterking van de eenheid tussen ons en onze bondgenoten moet men de onderhandelingen, die kort geleden met den minister-president van Groot-Brittannië, den Heer Churchill, en met den minister van Buitenlandse Zaken van

Groot-Brittannië, den Heer Eden, in Moskou plaats vonden, beschouwen. Deze onderhandelingen hadden plaats in een atmosfeer van vriendschap en in een geest van volledige eensgezindheid. In het gehele verloop van deze oorlog hebben de Hitlerfascisten vertwijfelde pogingen gedaan om de Verenigde Volkeren tegen elkander op te zetten, wederzijds wantrouwen tussen hen te verwekken en hen zelfs gewapenderhand tegen elkaar te doen optreden. Er bestaat voor Hitler-Duitsland geen groter gevaar dan een eensgezind optreden der Verenigde Volkeren, en er bestaat voor de Hitler-fascistische diplomatie geen groter succes, dan het bewerkstelligen van onenigheid tussen hen. Het is evenwel bekend, dat al deze pogingen van de Hitler-fascisten om het bondgenootschap der Verenigde Volkeren te verbreken, vergeefs zijn. Dat betekent ongetwijfeld, dat dit bondgenootschap zijn bestaan niet dankt aan toevallige omstandigheden, doch dat levensvatbare belangen er aan ten grondslag liggen. Men behoeft er niet aan te twijfelen, dat het strijdbondgenootschap der Verenigde Volkeren, dat met het bloed van deze volkeren bezegeld is en in de afgelopen drie jaren zulke zware beproevingen heeft doorstaan, met des te grotere zekerheid ook de slotperiode van de oorlog zal doorkomen.

Het afgelopen jaar is niet alleen een jaar van de versterking van het strijdbond der Verenigde Volkeren geweest, doch ook een jaar van de uitbreiding ervan. Men kan het niet als een toeval beschouwen dat na Italië ook de andere met Hitler-Duitsland verbonden staten zich van Duitsland losgemaakt hebben. Men moet zeggen, dat zij niet alleen de strijd aan de zijde van Duitsland hebben gestaakt, doch ook met Duitsland gebroken hebben en het zelfs de oorlog hebben verklaard. Dat betekent zonder twijfel een uitbreiding van het Bondgenootschap der Verenigde Volkeren tegen Hitler-Duitsland. Het laat geen twijfel, dat ook de laatste bondgenoot van Hitler-Duitsland, Hongarije, in de naaste toekomst tot afval bewogen zal kunnen worden. Dat zou de volledige isolatie van Hitler-Duitsland in Europa betekenen.

De Verenigde Volkeren staan voor de zegenrijke beëindiging van de oorlog tegen Hitler-Duitsland.

De oorlog tegen Duitsland zal door de Verenigde Volkeren gewonnen worden. Daar kan geen twijfel meer aan mogelijk zijn. De oorlog tegen Duitsland winnen betekent een groot historisch werk voltooien. Echter het winnen van de oorlog betekent nog niet de volkeren in de toekomst een duurzame vrede en een betrouwbare veiligheid te garanderen.

Onze opgaven bestaan hierin, een duurzame vrede en een betrouwbare veiligheid te scheppen en een nieuwe oorlog indien mogelijk voor altijd, en in ieder geval voor zeer lange tijd onmogelijk maken.

Hiertoe zal Duitsland militair, politiek en economisch ontwapend moeten worden. Het zou echter naïef zijn te geloven, dat men het daarbij kan laten. Het is allen bekend, dat de Duitse machthebbers zich reeds thans voorbereiden op een nieuwe oorlog. De geschiedenis heeft aangetoond, dat een korte periode van 20 à 30 jaar voldoende is voor Duitsland om zich te herstellen en een poging te ondernemen om zijn macht te herwinnen.

Welke middelen zijn er nu, om een nieuwe agressie van de kant van Duitsland te voorkomen, en om, wanneer de oorlog desondanks uitbreekt, hem in de kiem te verstikken en te verhinderen dat hij zich tot een grote crisis uitbreidt? Deze vraag is des te meer op haar plaats, aangezien zoals de geschiedenis aantoont de agressieve staten als aanvallers gewoonlijk veel beter op de oorlog voorbereid zijn dan de vredelievende volkeren, die geen belang hebben bij de oorlog. Het is een feit, dat de agressieve naties bij het uitbreken van

deze oorlog een volledig invasieleger gereed hadden, terwijl de vreedzame volkeren niet eens een behoorlijk uitgerust verdedigingsleger gemobiliseerd hadden. Hierdoor worden bij voorbeeld de onaangename gebeurtenissen bij Pearl Harbour, het verlies van de Philippijnen en andere eilanden in de Grote Oceaan, alsook het verlies van Singapore en Honkong verklaard, waar Japan zich als agressieve natie beter op de oorlog had voorbereid dan Groot-Britannië en de Verenigde Staten van Amerika, die een vredelievende politiek voerden. Op dezelfde wijze laten zich onaangename feiten als het verlies van de Oekraïne, Wit-Rusland en de Oostzeelanden reeds in het eerste jaar van de oorlog tegen Duitsland verklaren, waar Duitsland zich als agressieve staat beter op de oorlog had voorbereid dan de vredelievende Sowjet-Unie. Het zou naïef zijn om deze aanvankelijke successen van Duitsland en Japan te willen verklaren door persoonlijke eigenschappen van de Duitsers en de Japanners, door hun persoonlijk overwicht over de Engelsen, Amerikanen en Russen. Het gaat hier niet om persoonlijke eigenschappen, doch eenvoudig hierom, dat de agressieve naties, die belang hebben bij de nieuwe oorlog, gewoonlijk veel beter daarop voorbereid zijn dan de vredelievende volkeren, die er geen belang bij hebben. Dat is ook zeer goed te begrijpen, het is om zo te zeggen een historische wetmatigheid, die wanneer men haar uit het oog verliest, gevaarlijk kan worden. Tegenwoordig kan men niet beweren, dat de vredelievende volkeren door nieuwe agressie verrast zullen kunnen worden, natuurlijk evenwel slechts dan wanneer zij over de mogelijkheden beschikken om deze nieuwe agressie te keren.

Welke middelen zijn er derhalve, om een agressie te voorkomen en om, wanneer de oorlog desondanks toch uitbreekt, hem in de kiem te verstikken en niet toe te laten, dat hij zich tot een grote crisis uitbreidt? Daarvoor bestaat behalve de volledige ontwapening van de agressieve naties, slechts één middel; n.l. een bijzondere organisatie te scheppen uit vertegenwoordigers van de vredelievende volkeren, deze organisatie de beschikking te geven over het noodzakelijke minimum aan gewapende strijdkrachten en deze organisatie te verplichten deze strijdmacht in geval van agressie te gebruiken om den agressor onschadelijk te maken en te bestraffen. Dat mag dan geen herhaling worden van de Volkenbond, onzaliger nagedachtenis, die noch over de rechten, noch over de middelen beschikte om een nieuwe agressie te verhinderen.

Kan men er op rekenen, dat deze organisatie doelmatig zal zijn? Zij zal doelmatig zijn, wanneer de drie grote mogendheden, op wier schouders het grootste deel van de lasten van deze oorlog rust, ook in de toekomst een politiek van overeenstemming blijven volgen. Zij zal niet doelmatig zijn, wanneer aan deze voorwaarde niet voldaan wordt.

Kameraden, het Sowjet-volk en het Rode Leger vervullen met succes de taken die hen in het verloop van de vaderlandse oorlog gesteld zijn. Het Rode Leger heeft zijn patriottische plicht met ere vervuld en het vaderland van vijanden bevrijd. Thans blijft er voor het Rode Leger nog de opgave om, tezamen met de legers der bondgenoten, het fascistische beest in zijn eigen hol op te sporen en te verpletteren en boven Berlijn het vaandel der overwinning te hijsen. (Applaus). Er bestaat gegronde hoop, dat deze opgave door het Rode Leger in de naaste toekomst vervuld kan worden. (Stormachtig appl.)

Leve ons zegevierende Rode Leger! Leve onze roemrijke oorlogsmarine! Leve het machtige Sowjet-volk! Leve ons grote vaderland!
Dood aan de fascistische Duitse landrovers!

(Stormachtig applaus, dat in een ware ovatie overgaat).